

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE MOORDEN IN DE VILLA TRISTE-LE-ROY

Toneelspel in drie bedrijven

1880
door

Guido Eekhout

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2003
Nr.1906

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE MOORDEN IN DE VILLA TRISTE-LE-ROY* op te voeren moet de naam van auteur *GUIDO EEKHOUT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/27
ISBN 90-385-0092-0

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Guido Eekhout
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Personages:

Borges: een oude, bijna blinde man.
Lönrot: dertiger. Netjes gekleed.
Scharlach: een wat pompeuze vijftiger.
Menard: een vijftiger, lijkt een hoogleraar.
Zunz: een jonge maar streng uitziende vrouw.
Bioy Casares: een wat artistieke veertiger.
Funes: een jonge bediende.
Kok : een jonge vrouw.
Journaliste: zelfde actrice als de kok.
Fotograaf: jongeman.

Details omtrent omgeving.

Borges draagt een donker driedelig pak, een wit hemd en een donkere das zonder tekening. Hij heeft steeds een stok bij zich (geen witte) **waarop hij de handen gevouwen houdt wanneer hij zit**, met de punt van de stok op de grond. Hij ziet eruit als een nette oude man, een beetje onbetekenend.

De kok en de journaliste dragen een grijze mouwloze jurk, telkens dezelfde in alle scènes. Ze hebben geen attributen bij zich die op hun beroep duiden. De fotograaf is wel voorzien van een fotoestel. Hij draagt een sober pak.

Alle andere mannen dragen grijze, donkerblauwe of zwarte tweedelige pakken. Alleen Bioy Casares draagt wat kleur.

Het decor geeft geen aanduiding van tijdperk of geografische plaats. Het is rommelig, met honderden oude boeken in kasten, nutteloze siervoorwerpen en eenvoudige, tijdloze meubels. Er staan een tafel met zes stoelen, een divan en twee fauteuils. De sfeer is die van een onwereldlijk oud en vervallen landhuis.

Akte I.

Doek op; borges zit vooraan op een stoel. Spot op hem. De rest van het decor is donker.

Borges: Mijn naam is Jorge Luis Borges, met de nadruk zachtjes op de eerste lettergreep van de achternaam. Waarschijnlijk kent u mij niet. Ik ben schrijver, maar ik heb nooit een roman geschreven. Ik heb verhalen, essays en gedichten geschreven, en om redenen die alleen aan mijn weldoeners bekend zijn noemt men mij één van de grootste schrijvers van deze eeuw. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd slechts een voetnoot te zijn in de literaire geschiedenis, die uitsluitend -- en terecht -- aandacht zal besteden aan echte grootheden zoals Homerus, Cervantes, Kipling en Dante. In hun gezelschap behoor ik zelfs niet eens een voetnoot te zijn. Misschien heb ik één of twee mooie gedichten geschreven en een memorabel verhaal, maar dat is al. Het zij zo. Ik heb nooit de ambitie gekoesterd in het pantheon der groten opgenomen te worden. Niettemin heeft de auteur van dit stuk ... [hij aarzelt] van deze voorstelling, het nodig gevonden mij hier te presenteren en mij te voorzien van deze beschamende lijnen. Naar zijn bedoelingen kan ik slechts raden. Ik heb echter geen keuze dan aan zijn grillen te gehoorzamen, en dus sta ik hier voor u. Ongetwijfeld zou u ook liever elders zijn, maar op ons beiden weegt het noodlot. We spelen de rol die ons voorbehouden werd, u die van toeschouwer en ik die van ... personage.

De auteur van dit stuk zal erop aandringen, dat alles wat u hier zit illusie is. Hij zal daarop aandringen en zal die woorden ook in mijn mond leggen, omdat hij vast gelooft dat elke vorm van literatuur illusie is. Jammer genoeg moet ik hem daarin bijtreden. Ik heb geen andere keuze dan hem daarin bij te treden. Mijn hele leven lang heb ik het illusoire van literatuur aangeprezen, en dus kan ik nu geen andere richting meer uit. Ik kan niet meer terug. De auteur zal zelfs beweren dat ook dit stuk een illusie is. Wanneer ik hem niet had ingetoomd zou hij zelfs zover gaan te beweren dat ik een illusie ben. [bedachtzaam:] Of hijzelf misschien... Maar wij weten wel beter, nietwaar. Wij, u en ik, wij weten wel dat ik geen illusie ben, net zomin (en denkt u daar even bij na), net zomin als u een illusie bent. Want dat bent u toch ook niet? Net zomin als ik...

Terzake nu.

De menselijke dwaasheid wil ons doen geloven dat onze intellectuele capaciteiten **uniek** en **waardevol** zijn. Schrijvers geloven dat wat zij neerschrijven onmisbaar is voor de verdere kulturele evolutie van hun volk, ja zelfs van de hele wereld. Schrijvers zijn dus duidelijk megalomaan. U zult merken dat de auteur van dit stuk, overigens een vriendelijke en tolerante jongeman, hiervan niet afwijkt. Door vol te houden dat literatuur een illusie is, en dus geen relatie heeft tot (en met) de realiteit, legt hij aan die literatuur een volledig persoonlijke zienswijze op. Literatuur, zo stelt hij, staat niet in relatie tot de werkelijkheid, maar tot andere literatuur, en in zijn dwaasheid voert hij mij op als het levende bewijs van die theorie. Jammer genoeg heb ik meermalen zelf die theorie geïmpliceerd. U ziet dus hoe moeilijk mijn situatie hier is. Ik wil zijn **dwaasheid** aan de kaak stellen, maar kan dat niet want ik ben zelf het slachtoffer van die dwaasheid...

Enter Lönnrot. Een tweede spot volgt hem.

- Lönnrot: Een ogenblikje, beste Borges, een ogenblikje... Indien ik u even mag onderbreken...
- Borges: (kijkt niet op) Wie bent u, waarde heer? Ken ik u ergens van? Uw stem komt mij bekend voor...
- Lönnrot: Uiteraard kent u mij. Ik ben Lönnrot, de detective.
- Borges: Ach ja?
- Lönnrot: Inderdaad. U kent mij zeer goed, want over één van mijn avonturen hebt u een verhaal geschreven. Weet u dat niet meer? Jammer genoeg liet u mij op het eind van dat verhaal omkomen in de handen van mijn vijanden, wat ik niet bijzonder kan waarderen.
- Borges: Oh, dat spijt me heel erg. Verontschuldigt u mij... Het was niet persoonlijk bedoeld, dat verzeker ik u.
- Lönnrot: Het geeft niet, het geeft niet... **(pauzeert even, bedachtzaam)** Misschien bent u wel niet zo enthousiast over de... **dwaasheid** van de auteur, zoals u dat noemt, maar ik anders wel, hoor.
- Borges: Meent u dat echt?

- Lönnrot: Natuurlijk. Sta ik hier niet in vlees en bloed? Wat is nog beter het bewijs van het illusoire van literatuur? U liet mij in uw verhaal sterven en toch ... leef ik nog...
- Borges: Dit doet niets af aan mijn argumenten...
- Lönnrot: Terwijl u toegeeft zelf deze theorie te hebben verkondigd?
- Borges: Geïmpliceerd, meneer, geïmpliceerd, niet verkondigd.
- Lönnrot: Dat maakt niet zoveel uit...
- Borges: Ik geef toe terzake wat in de war te zijn. (Pauzeert) Wat doet u hier overigens? Ik dacht het rijk hier voor mij alleen te hebben.
- Lönnrot: Ach, dat zou een lang verhaal kunnen worden. En het is niet het moment voor lange verhalen. Kortom: ik ben hier om een moord te onderzoeken.
- Borges: Een moord? Dat meent u niet! Een moord, werkelijk?
- Lönnrot: Inderdaad. Zou u het leuk vinden bij het onderzoek aanwezig te zijn? Misschien kan u enkele waardevolle suggesties doen.
- Borges: Graag zelfs. Heel graag. Hoewel ik vrees dat mijn capaciteiten als detective zeer beperkt zijn.
- Lönnrot: Toch meende ik in u iets van een Chesterton te zien...
- Borges: Dat durf ik niet te beweren. Chesterton! Dat zou teveel eer zijn. Agatha Christie en haar diletantische verzinsels misschien, maar Chesterton zeker niet.
- Lönnrot: U bent veel te bescheiden.
- Borges: (Schudt bedachtzaam het hoofd) Laat ons afspreken dat ik alleen maar een toeschouwer zal zijn.
- Lönnrot: Zoals u verkiest. Vooruit, laat ons het verhaal binnenstappen.

**Lönnrot helpt Borges overeind.
De rest van het decor wordt verlicht.
Interieur villa, dag. Scharlach wacht hen op. Lönnrot leidt Borges de kamer in. Het gaat moeizaam.**

Scharlach: Welkom, beste heren, in de villa Triste-Le-Roy...Meneer Lönnrot, nietwaar?

Ze drukken elkaar de hand.

Scharlach: (Tot Borges:) En bent u niet Jorge Luis Borges, de schrijver van die fantastische verhalen... ?

Borges: Dat is wat overdreven. Ik zie het als een hobby, meer niet. (Hij snuift) Wat ruikt hier zo lekker...

Scharlach: Ah, dat! De eindeloze geur van de Eucalyptusbomen in de tuin. Aangenaam, nietwaar ?

Borges: (Nadenkend) ... de eindeloze geur van de Eucalyptusbomen ...

Scharlach: Inderdaad...

Borges: Die zin herken ik ergens van. Hij doet me aan iets denken... Ik weet niet zo direkt aan wat.

Scharlach: Ongetwijfeld aan iets wat u zelf geschreven hebt. Hebt u niet ooit een verhaal geschreven dat zich in deze villa afspeelt? Een soort detectiveverhaal...

Borges: Misschien wel. Een soort detectiveverhaal... Het zou kunnen. Ik kan me zo moeilijk mijn eigen verhalen herinneren... Die van anderen, daar heb ik geen problemen mee...

Scharlach: Wat gebeurde er in dat verhaal, weet u dat niet meer?

Borges: Ik herinner het mij niet. Het is per slot van rekening zo lang geleden allemaal. En ik heb zovele verhalen geschreven.

Lönnrot: Ging het verhaal niet over mij?

Scharlach: Ach, laat ons toch gaan zitten, alstublieft. U zult wel vermoeid zijn na zo'n lange reis.

Ze gaan in de fauteuils zitten. Lönnrot helpt Borges daarbij.

Lönnrot: Dat valt wel mee.

Scharlach: Hoelang bent u onderweg geweest ?

Borges: Enkele uren. We hebben al die tijd gepraat over onze favoriete filosofen.

- Scharlach: Ach ja? Dat moet fascinerend geweest zijn. Ik heb gelezen over Borges' liefde voor bepaalde filosofieën.
- Borges: En Lönnrot heeft mij het landschap beschreven.
- Scharlach: ... Oh, ja, dat is waar ook... U bent...
- Borges: Ik kan nog schaduwen onderscheiden, en enkele kleuren, dus ben ik niet helemaal blind. De details ontsnappen me echter. Lönnrot heeft met veel geduld die details tot leven geroepen. Hij is een goede gids.
- Scharlach: Vindt u dit niet erg, met zo'n beperking te moeten leven?
- Borges: Ach, ik ga met dit gebrek al zolang door het leven dat het mij niet meer stoort. De blindheid is bij mij gaan horen, als een attribuut. De mensen herkennen er mij aan. De blinde dichter van Buenos Aires, zeggen ze, alsof ik daarom heel speciaal ben. Maar dat ben ik uiteraard niet.
- Scharlach: U bent, zoals altijd, heel bescheiden. Ook dat is één van uw attributen.
- Borges: Neenee, ik ben slechts een realist. Ik heb er geen behoefte aan mijzelf en mijn collega's op te hemelen. Wat heeft een schrijver in deze wereld van multinationals, drugkoningen, politici en wapenhandelaars nog te betekenen, ik vraag het u?
- Scharlach: Ik heb er geen idee van. Misschien behoor ik wel zelf tot een van die categorieën, voor zover u weet.
- Borges: Ik zal u het antwoord zelf geven. Niets. In die wereld heeft de schrijver niets te betekenen. Zijn kunst is zinloos. Hij schrijft om zichzelf te plezieren, maar er is geen mens die van wat hij schrijft beter wordt.
- Scharlach: Maar ook niet slechter, in tegenstelling tot...
- Borges: U zegt dat maar om mij te troosten. Het is een negatieve kwaliteit, en dus zinloos. Neen, u zegt dat maar om mij te troosten.
- Lönnrot: (Komt ongeduldig tussenbeide) We kwamen hier eigenlijk omwille van een moord...

Scharlach: Een moord, ja. Eigenlijk had ik het liever met Borges over de kwaliteiten van het leven gehad, maar (**sarcastisch:**) gelukkig hebben we u om ons weer met onze beide voeten op de grond te plaatsen, nietwaar? U kwam dus een moord oplossen...

Lönnrot: Dat heb ik niet gezegd, waarde heer, dat heb ik niet gezegd. Per slot van rekening heb ik nog geen kennis kunnen nemen van de details, en daarom wil ik mij niet zondermeer engageren.

Scharlach: U zult zien, de details zijn fascinerend.

Lönnrot: Goed, vooruit met die details.

Scharlach: Onverwijld, m'n beste Lönnrot, onverwijld. Laat mij echter eerst voor enige verfrissingen zorgen.

Scharlach klapt in de handen.
Enter funes.

Funes: Ja, meneer Scharlach?

Scharlach: Funes, breng ons een fles koele wijn en drie glazen.

Funes: Dadelijk, meneer. (Wil weggaan)

Scharlach: En, Funes...

Funes: Ja, meneer ?

Scharlach: De droge witte wijn in de koelkast...

Funes: Uiteraard, meneer.

Exit funes.

Scharlach: Een voortreffelijk bediende, die Funes. Alleen een beetje vergeetachtig. Maar voor de rest: een voortreffelijk bediende. Het is toch zo moeilijk goed personeel te vinden, tegenwoordig. Maar dat hoorde ik mijn vader ook al zeggen, in zijn tijd.

Lönnrot: (**Ongeduldig:**) De moord... ?

Scharlach: Ja, de moord...

Lönnrot: Waar, wanneer?

Scharlach: Hier, hier in deze kamer. Precies hier. Het tijdstip kan ik u slechts bij benadering geven: de avond van de zesde december.

- Lönnrot: En het slachtoffer?
- Scharlach: Overleden, vrees ik, m'n beste. Overleden.
- Lönnrot: Daar twijfel ik niet aan...
- Scharlach: Maar u wilt waarschijnlijk weten waaraan?
- Lönnrot: Graag.
- Scharlach: Een dolkstoot door het hart. Een voortreffelijke dolkstoot zelfs, en ik ken er terzake wat van. De moordenaar was een vastberaden en precies iemand. Hij verspilde tijd noch energie. Eén enkele goedgeplaatste dolkstoot.
- Lönnrot: Hebt u verdachten?
- Scharlach: Verdachten zijn er altijd voldoende in voorraad, zeker wanneer het om een moord gaat.
- Lönnrot: Maar iedereen heeft een waterdichte alibi, neem ik aan?
- Scharlach: Iedereen heeft een alibi. Zelfs ik.
- Lönnrot: Waar beginnen we dan?
- Scharlach: Ik stel voor dat u het weekend hier doorbrengt. Iedereen die u zult ontmoeten was ook hier aanwezig toen de moord gebeurde.
- Lönnrot: Zes december? Dat is een week geleden. Waarom hangen deze mensen hier dan nog rond?
- Scharlach: (Duidelijk op z'n teen getrapt) Omdat ze hier wonen... Maar laat nu even dat lugubere onderwerp vallen. U zult nog gelegenheid genoeg hebben dit weekend...
- Lönnrot: Wat stelt u dan voor? Gezelschapspelletjes?
- Scharlach: Is Borges niet onze gast? Kan hij ons niet vermaken met zijn verzinselfs? Misschien vindt hij hier zijn ware roeping: verteller van sprookjes voor volwassenen.
- Borges: Persoonlijk stel ik meer belang in de moord.
- Enter Funes.**

Funes: De wijn, meneer. Zal ik inschenken?

Scharlach: Ga je gang, Funes. Ga je gang.

Funes schenkt de wijn in.

Scharlach: Dank je, Funes. Gezondheid, heren.

Ze drinken

Funes: Hebt u mij nog nodig, meneer?

Scharlach: Neen, Funes, dank je wel.

Exit Funes.

Borges: Hij is een van de verdachten, neem ik aan, die butler van u...

Scharlach: Inderdaad.

Lönnrot: Wat is zijn alibi?

Scharlach: Hij hielp de kok met het bereiden van het avondmaal en heeft de keuken de hele avond niet verlaten.

Borges: Tenzij de kok een medeplichtige is...

Scharlach: Het lijkt wat vergezocht, maar we kunnen het niet helemaal uitsluiten...

Borges: En wat met het moordwapen?

Lönnrot: Ja, het moordwapen...

Scharlach: Dat hebben we nog niet gevonden.

Borges: Wat zegt de politie ervan?

Scharlach: Die mompelen wat van een inbreker, of een landloper. Zij hebben er geen idee van waar ze dienen te beginnen. Ik loop overigens niet zo erg hoog op met hen.

Borges: En u was teneinde raad...

Lönnrot: En daarom riep u mij erbij...

Scharlach: Men laat niet zomaar zijn gasten vermoorden...

Lönnrot: Daar kunnen we inkomen. Kan u ons iets meer vertellen over het slachtoffer?

- Scharlach: Ja, natuurlijk. Hij heette Herbert Quain en was bij leven hoogleraar literatuur aan de universiteit van Buenos Aires. Ongetwijfeld zal u hem gekend hebben, Borges.
- Borges: Inderdaad. We waren op een bescheiden manier rivalen.
- Scharlach: Ach zo? Een ... eh, amoureuze affaire misschien?
- Borges: (Streng:) Helemaal niet. Een literaire affaire. Hij beweerde dat de essentie van literatuur in de afspiegeling van sociale en politieke processen lag en ik beweerde van niet.
- Scharlach: Een weinig ophefmakende rivaliteit, neem ik aan.
- Borges: Beperkt tot teksten in literaire tijdschriften. Ik heb de man nooit persoonlijk ontmoet.
- Lönnrot: Was hij ook uw gast?
- Scharlach: Inderdaad. Waarom zou hij anders hier geweest zijn?
- Lönnrot: Ik zou het niet weten. Tenzij hij de indringer was.
- Scharlach: Een belachelijke veronderstelling. Hij was mijn gast.
- Lönnrot: Mmmmm...
- Borges: Wie heeft hem gevonden?
- Scharlach: Funes, de bediende.
- Borges: Was hij toen al dood?
- Scharlach: (In de war) Dood? Funes?
- Borges: Quain, bedoel ik.
- Scharlach: Ah, Quain. Ja, met zo'n dolksteek door het hart leeft een mens niet erg lang meer.
- Lönnrot: Wanneer werd hij gevonden?
- Scharlach: De vroege ochtend van de zevende december. Hij was toen al uren dood.
- Lönnrot: Waren er aanwijzingen? Sporen? Achtergebleven voorwerpen?

Scharlach: Niets. Ook geen sporen. Een zeer precieze moordenaar, zoals ik al zei. Iemand die zijn zaak ter harte nam en geen fouten wilde maken.

Lönnrot: En iemand die het huis en de omgeving kent. En die weet waar Quain zich precies bevond. Alles wijst in de richting van één van de bedienden.

Scharlach: Nog wat wijn, heren?

Lönnrot: Graag, dank u.

Scharlach schenkt in.

Scharlach: Zo dadelijk zullen de andere gasten binnenkomen en zal Funes het souper opdienen. U hebt dan ruim de gelegenheid om met iedereen kennis te maken. Het is een heterogeen gezelschap, dat zult u wel merken, maar allemaal bijzonder intelligente mensen.

Lönnrot: En tegelijk hebben we de gelegenheid de moordenaar te zoeken, dat bedoelt u. Kan het niet iemand van buitenuit zijn, zoals de politie het wil hebben? Een inbreker of zo?

Scharlach: Erg onwaarschijnlijk. Zonder spoor van inbraak...

Enter Funes.

Funes: De andere gasten vragen me of het souper kan opgediend worden, meneer.

Scharlach: Goed, Funes. Laat hen maar binnenkomen. Voorlopig zijn we uitgepraat.

Exit Funes.

Enter de andere gasten: Pierre Menard, Emma Zunz, Adolfo Bioy Casares. Borges en Lönnrot komen overeind.

Scharlach : (Tot de gasten) Ah, goede vrienden. Mag ik u voorstellen: Borges. U hebt ongetwijfeld al van hem gehoord... En dit is mijn oude vriend Lönnrot... Borges... Pierre Menard, uw collega-auteur...

Menard: Het genoeg is geheel aan mijn kant...

Borges: Welneen, ik heb in uw werk een grote inspiratie gevonden.

Menard: Oh, dat meent u niet echt.

- Scharlach: Emma Zunz, die één van mijn trouwste medewerkers is.
- Borges: Juffrouw...
- Scharlach: Adolfo Bioy Casares ... die niet aan u voorgesteld hoeft te worden.
- Bioy: We kennen elkaar al een lange tijd.
- Scharlach: En u hebt samen een boek geschreven, hoorde ik. Of meer dan één. Wil Borges u niet laten geloven dat hij u verzonnen heeft?
- Bioy: Neen, gelukkig niet.
- Borges: Bioy heeft dezelfde soort verbeelding als ik. Daarom passen we zo goed bij elkaar. Misschien heeft hij mij wel verzonnen in plaats van andersom.
- Zunz: Komkom, Borges. Zo dadelijk gaat u ons vertellen dat u ook nog aan uzelf twijfelt.
- Menard: Dat zal hij u zeker vertellen. En hij zal er zelfs eminente filosofen bijslepen om zijn gelijk te bewijzen. Ik heb het gevoel dat dit een fascinerende avond gaat worden. Vindt u het erg indien ik aan uw zijde kom zitten?
- Borges: Een hele eer voor mij, m'n waarde.
- Ze begeven zich aan tafel.**
- Lönnrot: (Helpt Borges) Laat u mij helpen ...
- Menard: (Neemt Borges van hem over) Staat u toe dat ik me om hem bekommer ?
- Lönnrot: Graag, gaat u uw gang...
- Borges zit tussen Lönnrot en Menard. Zij zullen hem assisteren bij het eten, zoals met het aanbieden van gerechten en het aanreiken van zijn glas bijvoorbeeld.**
- Scharlach: Funes ! Er mag opgediend worden.
- Funes komt binnen met het voorgerecht. Elke gast krijgt een bord met voedsel. Ondertussen ...**

- Zunz: (Vanuit de hoogte, tot Lönnrot) Dus u bent hier om de moord op te lossen, als ik het juist begrepen heb.
- Lönnrot: Onze ... gastheer schijnt dat te veronderstellen...
- Zunz: (Verwaand) Oh ja? En bent u dat niet van plan ?
- Lönnrot: Misschien wel, misschien ook niet. Ik heb nog geen definitieve beslissing genomen. Mystrieuze moorden fascineren mij, en dat weet onze gastheer, maar ik heb hem nog niets beloofd. (Glimlachend) Misschien laat ik hem nog wat in het ongewisse, om de spanning op te drijven.
- Zunz: (Ironisch) En tegelijk de prijs... waarom ook niet...
- Lönnrot antwoordt niet.
- Menard: Hebt u al enig idee wie het gedaan zou hebben? Of kan u ons nog niets zeggen ?
- Lönnrot: Beide, eigenlijk.
- Zunz: Ah, ik begrijp het. Eén of ander professioneel truukje. U bent net als Poirot. U gebaart van niets te weten, en ondertussen bent u de moordenaar al zowat op het spoor.
- Lönnrot: Misschien wel.
- Ondertussen komt Funes binnen met de wijn. Hij schenkt eerst Scharlach in, om te proeven.
- Scharlach: (Drinkt) Mmmm. Goed, Funes. De wijn is uitstekend. (Tot iedereen) U zult het zien: ik heb voor deze avond een van mijn speciale wijnen uitgekozen. Misschien bent u er zich niet van bewust, maar mijn wijnkelder bevat ware schatten...
- Zunz: U verwent ons de hele tijd, Scharlach. Soms vraag ik me af wat uw bedoelingen zijn.
- Scharlach: Ik ben een weldoener. Ik ben op een punt aangekomen waarop ik volop van mijn geld kan genieten, en ik wil dat niet in eenzaamheid doen. Daarom laat ik u meegenieten.